

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **VEMEX s.r.o.**, se sídlem Na Zátorce 289/3, Praha 6, zastoupen Mgr. Ladislavem Štorkem, advokátem se sídlem V Celnici 1034/6, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. j. 49250/16/5300-22443-711377, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2021, č. j. 3 Af 4/2017 - 312,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) vydal dne 12. 2. 2016 (dodatečně) platební výměry č. j. 34332/16/4200-12775-506413, č. j. 34335/16/4200-12775-506413, č. j. 34340/16/4200-12775-506413, č. j. 34342/16/4200-12775-506413, č. j. 34352/16/4200-12775-506413 a č. j. 34356/16/4200-12775-506413, jimiž žalobci vyměřil (doměřil) DPH za zdaňovací období prosinec 2014 a leden 2015 – květen 2015 a stanovil povinnost uhradit související penále.

[2] Odvolání žalobce proti uvedeným platebním výměrům žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. 49250/16/5300-22443-711377 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nejprve rozsudkem ze dne 9. 4. 2021, č. j. 3 Af 4/2017 - 221, zamítl. Citovaný rozsudek však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 9. 2021, č. j. 1 Afs 129/2021 - 63,

zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Ten poté napadené rozhodnutí v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný („stěžovatel“) kasační stížnost, neboť se domnívá, že se městský soud dopustil nesprávného právního hodnocení při posouzení otázky zapojení žalobce do podvodu na DPH.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti krom jiného upozornil na skutečnost, že stěžovatel vydal dne 8. 12. 2021 rozhodnutí č. j. 46583/21/5300-22443-712892, jímž zrušil dodatečné platební výměry ze dne 12. 2. 2016, č. j. 34332/16/4200-12775-506413, č. j. 34335/16/4200-12775-506413, č. j. 34340/16/4200-12775-506413 a č. j. 34342/16/4200-12775-506413 a řízení v daném rozsahu zastavil. Téhož dne vydal rozhodnutí č. j. 46587/21/5300-22443-712892, jímž změnil platební výměry ze dne 12. 2. 2016, č. j. 34352/16/4200-12775-506413 a č. j. 34356/16/4200-12775-506413 tak, že uznal žalobcem uplatněný nárok na odpočet DPH za zdaňovací období měsíců duben a květen 2015 a daň vyměřil na základě podaného daňového přiznání.

[6] Jakkoliv podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s. téhož zákona vychází Nejvyšší správní soud při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv v průběhu řízení, a to z úřední povinnosti. V případě nesplnění těchto podmínek totiž nemůže o věci meritorně rozhodnout. Jednou z podmínek je také existence předmětu řízení.

[7] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným, nebo změněno v jiném řízení, odpadl tím předmět řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který vede k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24, totiž platí, že *„soudní přezkum a řízení o kasační stížnosti nemá sloužit k tomu, aby si kterýkoliv z účastníků řízení ‚ověřoval správnost‘ rozhodnutí správního orgánu či správního soudu, ale k domáhání se obrany před nezákonným rozhodnutím správního orgánu či správního soudu, a zejména k účinné nápravě takového stavu.“*

[8] Totožné důsledky nastanou také v případě zrušení, nahrazení či změny napadeného rozhodnutí v průběhu řízení o kasační stížnosti. Ani v takovém případě totiž nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 As 16/2014 - 65, či usnesení ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24). V usnesení ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 218/2018 - 72, kasační soud shrnul, že v případě meritorního přezkumu by *„nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť napadené rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatele mohlo zasáhnout, již neexistuje. I pokud by Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by nemohl řízení dále vést pro neexistenci předmětu řízení a musel by žalobu odmítnout bez věcného projednání. Nejvyšší správní soud by nemohl případně uplatnit ani svou pravomoc podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušit napadené rozhodnutí sám, neboť nelze zrušit již zrušené, a tedy neexistující rozhodnutí.“*

pokračování

Soudní přezkum věci samé by tedy nemohl vést k účinné ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele“ (obdobně například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Afs 332/2016 - 39, či ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 4/2019 - 36).

[9] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel vydal po zrušení napadeného rozhodnutí městským soudem nová rozhodnutí ze dne 8. 12. 2021 č. j. 46583/21/5300-22443-712892, a č. j. 46587/21/5300-22443-712892, jimiž zrušil čtyři dodatečné platební výměry a řízení v daném rozsahu zastavil, a dále změnil zbylé dva platební výměry tak, že žalobci uznal jím uplatněný nárok na odpočet daně a daň vyměřil na základě podaných daňových přiznání. Platební výměry, proti nimž žalobce brojil, ani napadené rozhodnutí žalovaného, již neexistují, neboť došlo buďto k jejich úplnému zrušení, či jejich změně do té míry, že nadále nepředstavují v řízení o žalobě namítaný zásah do práv žalobce. Předmět řízení před správními soudy tedy odpadl (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2021, č. j. 4 Ads 312/2020 - 39).

[10] S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu